

אשת-ימאי זגורי
אנחנו הזנקנו?

או נקום גם באמצע הארוחה. אם צריך לקשור את האונייה, נתעורר באמצע הלילה. אין פיי צוי להשקעה שלנו. אנחנו ציבור של אנשים שמאוד קל להחזיק אותם בצוואר. כולנו אני שיימישפחה בגיל לא צעיר. ברור שאין לנו כל אפשרות ללכת. ומה עם הוותק? והאח"ריות?"

דברים חריפים אלה נאמרים רק לאחר קב" לת הבטחה שהשם לא יצוין. כל הנוכחים מסכימים לדברים, אבל איש לא מוכן להוד"הות. מפחדים.

מפחדים ממיפגש עם המצרים. מפחדים מהבוסים. מפחדים. הפחד חירד אצל אנשי הצוות וכניימישפחותיהם את תחושות ההת"מרמרות. על השאלה האם אכן זוהם הים או לא, עונים כולם בשלילה נחרצת. מבחינתם של אנשי צוות הנוסע, אולי פעלה פרשת המעצר לטובתם. עכשיו יש להם הזכות לקום ולצעוק, לבוא בדרישות אל האחראים, לת"בוע הטבה בתנאים הכספיים ובתנאי הביטחון של השיט בקו הרגיש הזה.

"נכון שאסור לנו לעשות עסקים עם מצריים?" שואלת אחת הנשים. אולי השאלה הזו, שנאמרה כלאחר יד, מצביעה על הבעיה.

ווח באילת, שמענו את הסיפורים האמיתיים. התברר שהאונייה היתה ממש במצור. המים נגמרו. הם נאלצו לשתות מים חלודים מקר"קעית המיכל. במקום להתרחץ, הם הרטיבו מגבות, וכך היו כמשך שלושה שבועות. על האונייה היו, באופן קבוע, בכל שעות היום והלילה, חיילים מצריים חמושים. היו רק מיצ"רכים כסיסים, לא מוצרייחלב. למזלם הם רגו הרבה דגים. אותי הכי זיעזע עניין המים. באונייה יש מיתקן זיקוק מים מיוחד, שהמצ"רים אסרו להפעיל.

"כיום השלישי הורדה מלכה אנרייאקוס, אשתו של אחד מאנשי הצוות. ממנה קיבלנו תמונה יותר ברורה, אבל, לא תיארונו לעצמנו שהמצב גרוע כל כך. החלטנו, אנו הנשים, שאנחנו מוכרחות לפעול. עשינו זאת בזהר"רות רבה. רק אחרי שהתקבל אישור מהקפטן, לאחר ששחרר ממעצר, התחלנו לפנות לכל אמצעייה התיקשורת.

"לדעתי, אנחנו, הנשים, הצלחנו לגרום לתווה האמיתית. קיבלנו תמיכה מהאיגודים הימיים ורק מהם. עד עכשיו אני לא מסוגלת להבין איך זה שעוברים חמישה ימים עד שמבינים שצוות ישראלי עצור במצריים? ה"קפטן סיפר לנו שהוא דיווח על המעצר מייד כשהתרחש.

"כל צילצול-טלפון הקפיץ אותנו. עד שלא קורה דבר כזה, לא מבינים כזה מה קשה. אני עד עכשיו המומה."

לחדר נכנסת אושרית, בת ה-12 וחצי, בתם של לבנה ואלי. היא לא הלכה לבית-הספר ביומיים האחרונים, עדיין נרגשת. היא ואחות נוספת, נלוו ללבנה כשנסעה לאילת לפגוש את בעלה. "המורים שלי מאוד התחשבו", מס"פרת אושרית.

"כדרך-כלל זה ידוע בבית-הספר שאנחנו נחלשות בלימודים בתקופה הראשונה כש"אבא נוסע. עכשיו, זה היה מצב אחר. אנחנו עשינו לאמא חיים קשים. באנו אליה בטענות שהיא משקרת לנו. באנו בטענות לאבא, למה הוא לא יורד מהים. ככלל, זה מאוד קשה להיות בת של ימאי. עכשיו אני מתכוונת ממש להתחנן לפני אבא שירד מהים. אני יודעת שזאת הפרנסה שלנו, אבל נמאס לי." הילת יורדייהם עדיין מושרשת חוק מאוד בתוכנו. מבחוז הכל נראה כחלום. נסיעות חובקות-עולם. נערה ככל נמל. מוצרים פטור"רים ממכס ומעל לכל — המשכורת. יש החושבים כי משכורת של אישיים גדולה מהחיים. לפי דיבריהם של כמה אנשי צוות העובדים כשרותי טוקרים. המצב אצלם רחוק מאוד מהאגדה.

"אנחנו מרוויחים כסביבות 1300 דולר לחודש. זה אומר עבודה מסביב לשעון. אין יום ואין לילה. עובדים רצוף. אם צריך לעבוד,

מפחדים

מפחדים

מפחדים

יש להם הרבה מה להגיד,
אבל מישפחות צוות, "ניוטה"
נזהרות. בינתיים. נראה איך
תעבור ההפלגה הנוכחית,
ואז נפתח את הפה!" הם
מבטיחים. מי אחראי למעצר
המתמשך במצריים?

מיכלית "ניוטה"
כמעט עילה למלחמה